

ΤΟΜΟΣ Ζ'.

ΑΡΙΘΜ. 21/22 (165/166).

Συνδρομή άρχομένη από 1. Άπριλίου έκάστου έτους έτησίá μὲν

φρ. χρ. 25 έξάμηνος δέ φρ. χρ. 12½.

ΕΤΟΣ Ζ'.

τῇ 1/13 καὶ 15/27. Φεβρουαρίου 1892.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΙΖΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

ΚΛΙΚΡΙΝΩΣ ἐπένηθησε τὸ Πανελλήνιον ἐν τῶν ἐγκαλωπισμάτων του. Ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς ὁ Πολυίστωρ, ὁ ἀριστοτέχνης τῆς γραφίδος, ὁ γλυκύτατος ποιητής, ὁ ῥηζικέλευδος διηγηματογράφος, ὁ διδάσκαλος τοῦ Γένους, ὁ πολύπειρος διπλωμάτης ἐκλινε τὴν πολὺν κεφαλὴν του. Ὁ ζωνρὸς γέρων οὐ τὴν φυσιογνωμίαν ἐφώτιζε μέχρι τέλους τοῦ βίου του ἢ παροιμιώδης εὐφυΐα του, ὁ θαλερὸς πρεσβύτες ὁ ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ γοργῶς διὰ τῶν μικρῶν βημάτων διατρέχων τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν, ὁ μετὰ τὴν ἀποπεράτωσιν ὀγκώδους ἔργου νέους τόμους ὀνειροπολῶν, ἀπέθανε κρατῶν τὸν κάλαμον, ὡς γενναῖος στρατιώτης τὸ ὄπλον του. Ψυχολόγοι τινὲς παρατήρησαν ὅτι αἱ μεταξύ πνεύματος καὶ σώματος σχέσεις δὲν εἶνε ὅποιαι κοινῶς θεωροῦνται. Ὁ μέγας Jean Paul ἤδη ἐμωκτῆριζε τὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπόλυτον ἐξάρτησιν τοῦ πνεύματος συνιστῶν ὅτι ἀντὶ ἐκπαιδευτηρίων ἔπρεπε νὰ ιδρύωνται διὰ τοὺς νέους ἐστιατόρια. Ἄλλοι φέρουσιν ὡς παράδειγμα τὸν Χάινε, οὐ τὸ ἀλγοῦν σῶμα δὲν ἐμάρανε τὸ πνεῦμα, ἀλλὰ συνεκέν-
ΚΛΕΙΩ. ΤΟΜΟΣ Ζ'.

† ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΙΖΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

τρωσεν ὅλην τὴν ζωτικότητα ἐν τῇ κεφαλῇ. Ἐν τῷ σωματίῳ τοῦ μεγάλου Ραγκαβῆ ἐνεκλείετο ἀσυνήθης, αὐτόχρημα ἐκπληκτικὴ δύναμις πνεύματος. Ἐνδεν μὲν μετὰ τοῦ ποιητοῦ τῶν Νυκτῶν ἠδύνατο νὰ εἴπῃ: Mes premiers vers sont d'un enfant, ἐτέρωθεν δὲ καθ' ἣν ἐποχὴν συνήθως οἱ ποιηταὶ καὶ λογογράφοι κεκμηκότες ἀποστρατεύονται ὁ Ραγκαβῆς ἐξηκοντούτης ἐποίει τὸ ἀριστούργημά του — ἴσως δὲ καὶ τὸ ἀριστούργημα τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς ποιήσεως — τὸν Διονύσου Πλοῦν, καὶ σχεδὸν ἑβδομηκοντούτης τὸν Γοργὸν ἱέρακα. Τὸ πῦρ ἀνέδορε πρῶτῳ ἀλλὰ δὲν ἐσβέσθη ταχέως, οὐδὲ μετεβλήθη εἰς αἰθάλην ἢ τέφραν. Πράγματι ὀλίγων ἀνθρώπων ὁ βίος εἶνε τοιαύτης διανοητικῆς δράσεως μεστός, ἀγνοεῖ δὲ τις πότερον νὰ θυμαίῃ παρὰ τῷ Ραγκαβῇ, τὴν χαλκέντερον φιλοπονίαν, ἢ τὴν δεξιότητα τῆς φύσεως τὴν εἰς πᾶν προσαρμοζομένην, τὴν ἐν παντὶ εὐδοκιμοῦσαν.

Μεῖρακα εὐρίσκομεν αὐτὸν σπουδαστὴν τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τοῦ Μονάχου, ἐπιστέλλοντα συγχρόνως πατριωτικοὺς στίχους εἰς τὰ Ἑλληνικὰ χρυσικά τοῦ Μάγερ. Μετὰ